

Cantate

J5, 1-18

2.5.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

V onen den, je výrok Hospodinův, se ujmu chromé,
shromáždím zapuzenou, tu, s níž jsem zle naložil.

Chromou budu mít za pozůstatek lidu, vypuzenou za mocný národ.

A Hospodin bude nad nimi kralovat na hoře Sijónu od nynějška až navěky.

Píseň: 256

Čtení: Mt9, 1-8

Píseň: 673

Kázání: J5, 1-18

Je sváteční den. Ježíš se vydává do Jeruzaléma. Kde jinde slavit židovský svátek než v Jeruzalémě a v chrámu? Naposledy jsme Ježíše potkali v Galileji. Do Jeruzaléma vstupuje ze severu, kde je Ovčí brána. I když Ježíš jde do chrámu, má oči pro to, co se kolem děje. Nemyslí jenom na zbožné spočinutí v Bohu. Vidí nás, vidí lidi kolem sebe.

Kdežto leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody. Prostě čekání na zázrak. Aby zázrak fungoval, postižený musel býti ve střehu. Voda se začne čerit. To je signál. Vyhátnout ten pravý okamžik. A potom rychlost. Být první v rybníce, aby došlo k uzdravení. Ale co ti, kteří nemohou sami svou silou do rybníka dojít? No, ti mají smůlu. Ti se k uzdravení nedostanou. Možná, že si někdy myslíme, že Ježíš protěžuje nemocné, postižené, chudé, prostě znevýhodněné spoluobčany. Možná, že je neprotěžuje, ale spíše je s nimi.

Možná, že některý z nás má představu, že tyto lidi má Bůh rád proto, protože jsou nějakým způsobem sice postižení, ale na druhé straně jsou možná o trochu prostší, bezelstnější – takoví prostáčkové. Tento příběh nám ukazuje, že i u těchto lidí též platí

konkurenční boj. Boj o místo na slunci. To, že Bůh se nad nimi často smilovává, je proto, že nemají člověka, který by se o ně postaral.

I byl tu člověk jeden, kterýž osm a třiceti let nemocen byl. Dost dlouhá doba na to, aby si tento nemocný na svou nemoc zvykl. Dost dlouhá doba na to, aby tento člověk rezignoval na cokoli. Ani nevíme, jestli před těmi třiceti osmi lety byl zdravý a potom přišla jeho nemoc.

Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: „Chceš-li zdrav býti?“ Napadá mne nezdvořilá odpověď. To je snad jasné, že všichni, kteří jsou nemocní, chtějí být zdraví. To dá rozum! A ještě k tomu ten nemocný je na místě, kde může být uzdraven. Takže to, že chce být zdrav, je nabíledni. Proč Ježíš vstupuje s tímto člověkem do rozhovoru? Proč Ježíš vstupuje do rozhovoru s nemocnými? Proč se jich ptá na jejich situaci, když je navýsost jasná? Nevím.

Pane, nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, nebo když já jdu, jiný přede mnou již vstupuje. Bída tohoto muže je, že nemá člověka. Nemá nikoho, kdo by ho doslova ‚hodil do rybníka‘. Nemá nikoho, skrze něhož by byla naděje na uzdravení. Nemocný prohrává závod s druhými o uzdravení. Nemá člověka, který by mu v tomto závodě pomohl.

Nemocný ale nevzdal víru v člověka, který by se nad ním slitoval. Možná, již nevěří na slitovného Boha. Možná jeho víra v milosrdného Boha v tomto nemilosrdném světě má pramalou naději. A co my? Závodíme s ostatními, aby se nám dostalo uzdravení? Nejsme ve světě ti, kteří již mají pramalou naději, že Bůh může změnit naši situaci? Uzdravit se, hnout se z místa, nebýt uhranuti vlastní spoutaností těla?

Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a chod’. Proč má nemocný vzít s sebou znamení své nemožnosti, své nemoci? Proč lůžko nenechá někomu jinému, kdož jej bude potřebovat? Uzdravený je nyní nepotřebuje. Ano, chodíme po světě se svými nemožnostmi, se svou ohraničeností a nemocí. Pod Ježíšovým slovem se přeci hneme z místa. Stačí to vše vzít a nést to jako ten nemocný.

A hned zdrav jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil. A byla sobota v ten den. To, co se děje po uzdravení, je příznačné. Kam jinam než do chrámu zamíří Ježíš; vždyť je sobota? Kam jinam než do chrámu se svým lůžkem zamíří uzdravený? Je sobota. Ale ouha! V sobotu se nesmí, dle Mojžíšova zákona, nic nosit.

Ty, kteří se ptají uzdraveného, proč porušuje zákon, vůbec nezajímá, proč tomu tak je. Nezajímá je to, že muž – dnes bychom řekli – ležák, najednou chodí. Zajímá je jen plnění zákona. Nezajímají je dřívější nesnáze nemocného. Nezajímají se o to, čím nemocný prošel. Nezajímají se o slovo, které člověka postavilo na nohy. Nestarají se ani o to, kdo to je, který nás volá: „Vstaň, vezmi lože své a chod’.“

Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího! Co může být horší než nemoc? Co může být horšího než být ležákem, upoutaným na lůžku? Co může být horšího než být bez člověka? To samo o sobě je hrozné. Co může být ještě horšího? Ježíš nám nedává odpověď. Jako by říkal: Přijďte si na to sami. Já už jsem vám o tom řekl dost.

A tak začnu hádat: Horší než nemoc je smrt, ale v tomto případě je smrt vysvobozením. Nemocnému by končilo jeho utrpení. Tak tedy horší než nemoc může být sociální vyloučenost. Horší než nemoc může být zahleděnost do náboženských předpisů a zákazů, které vyžadujeme s rigorózní neústupností. Na druhou stranu ty nás někdy drží pohromadě. Tak tedy: Horší než nemoc je naše snaha vymanit se z Boží péče a lásky. Naše snaha žít bez Boha.

Ježíš nás neúnavně volá. Zve nás do svého království. Ten dobrý neunavitelný Bůh, Bůh přicházející v Ježíši Kristu, nás hledá. Chce, abychom nepřeslechli jeho otázku: Chceš být zdrav? Ano, Pane, naše duše bude uzdravena, řekni jen slovo.

Amen.

Píseň: 648

Poslání:

Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám.
Tím bude oslaven můj Otec, když ponesete hojné ovoce a budete mými učedníky.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 163